

SLÄKTMEDELANDEN .

N:o 13

Till frågan om Schulmanska ättens inflyttning
till Finland.

Vi är vana att räkna vår släkts ursprung här i landet från Lautsia tiden, från löjtnanten Otto Christoffer Schulman, allas vår gemensamma anförader. Men han köpte Lautsia först år 1726 efter freden i Nystad. Före denna tid bodde vi i östra Finland. Var? Sedan när? Vad vet man om de skilda generationernas liv där och hur slutade vistelsen där i östra Finland?

Det är ej alltid lätt att exakt säga när en ätt först dyker upp i ett land. För vår släkts vidarekommande är det dock tydligt. Den 20 maj 1649 skänker drottning Christina åt en baltisk officer, kornett Otto Schullman och hans "ächta manliga arfwingar för dev. långvariga tjänst han gjort vår Högstährade Sahl. Fader och Sweriges Crono" - några hemman i Viborgs- och Kymmene-gårdslän.

I anledning av denna donation får vår dittills i Baltikum förekommande släkt fotfäste i Finland. (Vi ha alltså bott här i 330 år.)

Nu är att märka, att även andra anförvanter småningom börja flytta till Finland, men kriget - "stora ofräden" - gör, att de icke slå rot här. Till ex. majoren Berndt Gustaf Schulman (Tab. 64 i Krö.) till Sorola i Kangasala, gift m. Christina Rundel. Han stupar 1703. Eller överste-löjtn. Joachim Niklas Schulman till Kalax i Borgå sn (Tab. 65), g. m. Anna Elisabeth v. Knorring. Hela denna familj blev tillfångatagen o. sänd till Sibirien där hustrun avled. Familjen flyttade bort från Finland efter fredsslutet.

Vi följa här endast den gren av släkten som sedan bildar den genealogiskt sett "finska grenen" av vår släkt.

n.V Kornetten Otto Schulman d.ä. (Tab.10) var en kusin till den Otto Schulman som flyttade till Sverige och som i 30-åriga kriget kommanderade egna regementen och blev stamfader för den svenska grenen. Men kornett Otto Schullman var något äldre än sin svenska kusin som var född 1601, medan han borde varit född c. 1580. Han begynner sin militära bana 1601 under konung Karl IX och tjänar sedan under Gustav II Adolf som kornett vid Estländska Adelsfanan. Troligen tjänade han ej alltför länge i armén, - trots drottningens välvilliga ord om långvarig tjänst i armén, - efter som han ej hunnit stiga högre i graderna än till kornett. Troligen syftar drottningen på hans två bröder som stupar vid Kirkholm 1605 under Karl IX:s tid. Ofta se vi honom omnämnd i samband med jordförvärv i Baltikum. 1641 får han av drottning Christina "på Norrköpings besluts villkor" några ödehemman i Nöteborgslän i Ingermanland. (Akter i Fi.St.Ar.)

Norrköpings beslut betydde, att ödejord kunde av staten tilldelas förtjänta män, t.ex. officerare för trogen tjänst, för att få jorden att åter avkasta. Det hade uppstått många ödehemman i riket under de många krigsåren, ej enbart genom betungande rekryteringar utan också genom farsoter som alltid följa i krigets spår. Därtill kom, speciellt i östra Finland, att jordbrukare till följd av de mycket kända krigsskatterna flyttat till Ingermanland, där dem beviljades skattefrihet för några år.

På Norrköpings besluts villkor fick kornett Otto Schullman d. 20.5.1649 ödejord i Finland. Detta utgjorde 6 hemman i Järvenkylä by av Vederlaks sn. (=Virolahti) i Viborgs län och 5 hemman i Veckelaks sn. (=Vehkalahti) i Kymmenegårds län. Det låg i förläningsinnehavarens eget intresse, att få jorden att avkasta, att besätta den med bönder, emedan han hade rätt att av hemmanen uppbära en viss andel av deras kronoskatt. Hemmanen erlade även en mindre skatt till kronan i enl. med sitt mantal, vilket också Schullman gjorde för sin huvudgård. Denna

hette - lika som byn - Järvenkylä gård.¹⁾ Hur stort var Schullmans arrende? Hela byn hade ett teoretiskt skattetal, - för Järvenkylä by 86²/₅. Av detta var Schullmans andel 1³/₄. Ofta togs rättigheten ut i dagsverken, här ett dagsverke per hemman o. vecka. Om detta säger författaren Yrjö Kaukiainen i "Virolahden Historia" - "Tässä suhteessa Virolahden tilssitalonpojat eivät olleet tavallista huonossa asemassa, pikenmin päänvastoin²⁾, ...". Det säges också i förlänings urkunden²⁾, att godsherrn "ej hade rätt att någon af de tidigare bönderna ifråa dess bördh och rättighet at trängia". Också bönderna innehade sina hemman med bördsrätt.

Bönderna är alla till namnen kända fastän de variera med åren, men namnen som angivits på svenska ss. Anders Mattsson, Madz Thomasson, Jacob Mickelsson o.d. torde nog varit Antti Martinpoika, Jaakko Mikonpoika o.s.v.

Var låg dessa byar? Onkamaa by ses ännu på kartan norr om Kirkkojärvi nära "Vehkalahten kaupunkia" som i våra dagar är Fredrikshamn stad. Järvenkylä by kan vara identisk med Järvikylä som ligger helt nära kusten. Enligt "Virolahden Historia" tilldelades Schullman 1/2 Järvenkylä by och Jullij Ramsay säger, att Järvenkylä säteri (huvudgården) var belägen i norra ändan av byn.

Dessa tider var det flere baltiska adelsofficerare som fick jord i dessa trakter. År 1620 uppges det ha funnits i Järvenkylä nära ödehemman än bebodda sådana. Officerare förekommer i alla grader: major Ritter, överste v. Vittinghoff, kornett Skulman, kapt, Klick, öv.ljtn.

1) Järvenkylä gård nämnes i jordaböckerna t.ex. i juni 1657. Analogt med detta kan nämnas Nuoramoisgård i Sysmä, där byn fortfarande heter Nuoramoinen. Efter stora ofröden kom en förordning att gården skulle givas eget namn. Nuoramoisgård fick då namnet Nordenlund. 2) Donationsbrevet i Sv.Kr.Ar.

v. Vicken, överste v. Gertten, löjtnanterna Böckling och Reet. Tidpunkten 1649 då donationen gives Schullman förstår man. 30-åriga kriget är näml. slut med Westfaliska freden 1648 men arméerna upplöstes först något år senare.

Samma författare (Yrjö Kaukiainen) säger, att fastän dessa förläningsinnehavare ej alltid själva bodde på sina säterier, var deras inflytande av stor betydelse, - ej enbart för de egna underhavarna, men även för livet i hela socknen. Dessa adelsgårdar var rätt anspråkslösa till ägor och byggnader. Corps-de-logiet bestod av stuga, sal och tvenne sovrum. (Enl. ritningarna för officersboställen). Det fanns endast ett större, ståtligare säteri i socknen, näml. Ala-Urpola gård.

Kornett Otto Schullman tecknar sig d.ä. = "den äldre", till åtskillnad från sonen med samma namn. Han var sedan 1619 gift med Heinrich Paykulls änka Barbara Teube. Han kan betraktas som stamfader för den finska grenen av ätten fastän han troligen vistades mera på sina estniska gods eller kanske i residensstaden Narva där han ägde ett hus. Måne han ej hade jordbruket mera för inkosternas skull? Annars ansågs det ej alls överkomligt, att från Narva resa till Vederlaks. På 2-3 dygn tillryggalade man vägen, spec. vintertid. Dessutom fanns det ju redan ett ordnat gästgiveriväsende i riket.

Märkligt är, att han t.o.m. uppförde ett corps-de-logis på sitt finska gods för sig och sina efterkommande. Visserligen var det längre borta från den osäkra östra gränsen, men nog hade också kustsocknarna Vederlaks och Veckelaks flera gånger härjats av moskoviten. Det blev dock något lugnare tider efter freden i Stolbova 1617 då Sverige fick Ingermanland. - I Baltikum avled han 1654.10.12. Hans hustru är även begravnen i Reval 1645.6.2.

Gen.VI Om följande generation, sonen kaptenen Otto Schulman d.y. kan man redan se, att han oaktat sina ärvda egendomar i Estland, mera än fadern vistas i Finland. Han var född 1620, inträdde vid 16 års ålder (1636) i krigstjänst, tjänade 7 år i Riga vid olika finska regementen och var slutligen kapten vid Östra Viborgs infanteri 1651.

Det är känt, att finska regementen ofta låg i garnison i Baltikum, där ju Finlands första försvarslinje faktiskt gick. Då estniskan och finskan då (åtminstone i vissa trakter) ej skilde sig ens så mycket från varandra som nu, kunde baltiska officerare tjäna vid finska trupper. En statistik från år 1718 visar, att officerskåren vid de finska trupperna bestod till 43.7 % av finnar, 9.8 % av svenskar och 28.1 % av balter.

I härvarande Statsarkiv fann jag en styrkerapport för Edle och Välborne Capitain Otto Scholmans compagnie av d. 14. sept. 1658. Regimentet är då hemkommet efter Karl X Gustavs krig och fastän ej mobiliserat så insändes styrkerapporter. Schulman vistas då på sitt gods i Finland.

Han äger fortfarande gods i Baltikum ehuru kronan där börjar indraga förlänningar. Bl.a. återtar kronan av honom 8 haken jord i Wessenbergiska distriktet varöver han annåller om ersättning. Att han och hans familj vistas på det finska godset ses bl.a. av att han 1681 skänker en silver oblatask till kyrkan och att ett av barnen fötts när och begravats i Veckelak kyrka. Han var sedan 1647 gift med Anna von Wolframsdorff, dotter till Christoffer von Wolframsdorff och Elisabeth von Loewenwolde.

Denna tid ser man en tydlig tendens hos hans närmaste anförvanter, att också de

börja draga sig till Finland. Hans äldsta syster Anna Schulman, gift med Rötger Lode, levde i Finland och stannade när även som änka på Oravaniemi i Valkjärvi. En annan syster, namnet okänt, var gift med ryttmästaren Berndt Grönholm som innehade Pärssilä by i Monla sn.

Av Otto Schulmans barn är dottern Anna f. 1656, sedermera gift med landshövdingen i Kexholms län fräherre Berndt Mellin i hans 3. gifte. De ägde Ala-urpola säteri i samma Vederlaks sn. där det Schulmanska Järvenkylä låg. Ett annat barn antecknat bland födda 1657, bland döda 1659; är i kyrkboken till namnet ej nämnt, men enl. den av oss kända traditionen bör det ha varit en gosse med namnet Otto. Denna av oss ännu uppräknade tradition kan näml. från Otto Schulman d.y. följas 3 generationer bakåt, liksom den följts i 8 generationer framåt. (alltså 12 generationer). Därefter följa barnen Hinrich Johan, f. 1658 och Magdalena, som dock antecknats vara född i Estland 1673.15.2 (enl. St. Olai k.b.).

För att betona kronans äganderätt till donationer givna enl. Norrköpings beslut måste innehavaren vid varje nytt regentskifte anmäla om ny stadfästelse på sin förläning. En sådan annälan finnes bevarad (i Sv.RA.), skriven av kapten Otto Schulman d.y. år 1670 och beviljad honom av drottning Hedvig Eleonora.

Otto Schulman d.y. uppges (av Elgenstjerna) ha bevistat riksdagen i Stockholm 1697. Då måste det ha skett som medlem redan i andra led av "den inhemska adeln" = den finska.

År 1661 försökte kapten Schulman öka avkastningen av sin förläning genom att öka dags-

7.
verkenas antal från 1 till 2 dagar i veckan. Detta gick dock icke av orsak, att fastän de odlade kronhemman, hade de jorden som orubbad arvejord vars villkor ej kunde rubbas. Annat var förhållandena med säterijord. Även Järvenkylä gård är från 1656 införd i jordeböckerna som Schulmans "Säteri". Detta betyder, att han till detta hade full äganderätt och kunde med sina underhavande - torpare, backstugusittare eller drängar, - där göra tidsenligare arbetsavtal. Oaktat mera dagsverken hade säteriarbetarna andra förmåner, bl.a. var de befriade från soldatuttagning. Schulman rustade för tvenne ryttare och kunde taga dem också från förläningshemmanen, t.o.m. fick säteriiinnehavaren bestämma vem som av dem skulle uttagas till soldat.

Kapten Otto Schulman d.y. avled 1699 på sitt gods Kaesal och begrovs i Goldenbecks kyrka d. 2. nov. samtidigt med sin hustru. (enl. Goldenbeck k.b.).

Gen.VII Sonen, Hinrich Johan Schulman, (Tab.12) -
(Otto var född 1658 (möjligen i Finland ?). Han
Christof-ärvde ju dessutom fämlijegodset Kaesal i
fers fa-Goldenbeck sn. och frälsejord i Ingerman-
land på Norrköpings beslut villkor.
der.)

Enl. tidens sed inskrevs han vid 12 års ålder som fänrik (1670) vid Björneborgsläns infanteri och befordrades 1676 (18 årig) till löjtnant vid Tavastehusläns inf. reg. Med detta regemente låg han i garnison på Ösel 1676-1678 (enl. Jullij Ramsay saml.) Detta år, 1678 d. 16 mars överflyttade han till Viborgsläns Dragoner (enl. en av kongl. räntmästaren Thomas Teuterström undertecknad skrivelse i Sv.Kr.Ar.) med vilken trupp han tog del i Karl XI:s krig i Preussen, där han blev blesserad och hemkom i febr. 1679. (Likv. akter i Sv.Kam.Ar.).

Han tog nu avsked från militärtjänsten och bosatte sig på sin finska förläning Järvenkylä gård. (Var detta förorsakat av blesseringen eller låg redan reduktionshotet överhängande över förläningsjorden ?) (I vår tid har vi varit med om liknande hot vid jordöverlåtelsen.)

I tiden då Norrköpings beslut verkställdes var det en sund tanke, ja en nödvändig åtgärd att få ödejorden uppodlad. Men under årens lopp hade man gått för långt i att bortskänka kronojord. Speciellt hade man under drottning Christinas tid missbrukat denna rätt. Redan Karl X Gustav och förmyndarregeringen på Karl XI:s tid begynte indraga kronojord, vilket sedan Karl XI som fullvuxen genomdrev skoningslöst. I den stora reduktionen indrogs all jord som på 1600-talet givits adelsmän, också den, som givits enl. Norrköpings beslut. 1680 reducerades alla sådana förläningar i Ve-

derlaks sn. Kapten Schulman fick behålla endast sitt Järvenkylä som blivit säteri, d.v.s. han måste rusta för tvenne ryttare. Han protesterar näml. i en skrivelse d. 5 nov. 1680 mot att man ålägger honom att ännu rusta för tvenne ryttare fastän säteriet efter reduktionen avkastar endast 67 rdl. 6 ör. 15²/₅ den. (brev i Sv.Rar.). Åren 1685 och 1687 talas det om svåra missväxter i trakten. "Den ilacka siukan lifssoten härjar då svårt." 1692 uppdelas också Järvenkylä gård i tvenne rusthåll, för det ena rustar kapten Schulman, för den andra hälften assessor Romanowitz.

Även i Ingermanland indragas förläningarna nu, men där finnes dock arvegodset Kaesal. Fastän fadern ännu lever ser vi, att Hinrich Johan Schulman också tager del i adelns i Baltikum strävanden. Bl.a. finner vi hans underskrift bland de adelsmän som 1690 därstädes underteckna ständernas hyllningsakt för konung Karl XI.

1694.9.1 ingår Hinrich Johan Schulman i Reval äktenskap med Anna Dorothea Wilert, dotter till öv.löjtt. Friedrich Wilert och Martha Catharina von Wolframsdorff. I detta äktenskap föddes tvenne söner: Otto Christoffer 1698 och Carl Fredrik 1702. 1699 avled fadern Otto Schulman d.y. på familjegodset Kaesal och - som redan framhållits - begrovs i Goldenbeck kyrka samtidigt med sin hustru d. 5.11.

Utom hotet av den stora reduktionen på Karl XI:s tid, mulnar också den utrikespolitiska horisonten över Sverige och dess ynglingekung Karl XII, som vid knappa 15 års ålder övertagit kronan. I febr. 1700 går en sachsisk armé utan krigsförklaring över gränsen och försöker genom överrumpling intaga Riga, (vilket icke lyckas tack vare den påpassliga kommandanten Erik Dalberg).

Snart visar det sig, att också Danmark och senare även Ryssland anslutit sig till landets fiender. Värst utsatt är det avlogsna Ingermanland där en rysk armé på 40.000 man över-skrider gränsen och begynner belägra länets residensstad Narva. Samtidigt sprider sig irreguliera ryttarhorder av tatarer och kalmucker skövlande och brännande gårdar och byar. Det stora undret sker dock, - den lysande sägern vid Narva. Inkrängtare slås grundligt och drives tillbaka över gränsen. Men man frågar sig: när kommer han åter?

Fastän Finland ej ännu direkt drabbas av krigshärjningar får det dock en tung börda att bära... Hela Finlands av rotarna uppsatta militärstyrka drogs till Baltikum och följde därifrån konungen på hans marsch ner mot Polen och Ryssland. Det fordrades därför av rotarna genast nya regementen till landets försvar i stället för de bortmarscherade. Redan i april uppsattes "3-männingeregementena", d.v.s. tre rotar tillsammans uppsatte 1 fotsoldat och tre rusthåll 1 ryttare. Kort därpå fordrades ännu mera: tre rotar uppsatte nu 2 karlar och tre rusthåll tillsammans 2 ryttare. Detta var de s.k. "dubbleringsregementena. Emot löftet sändes 3-männingarna till Estland och dubbleringen till Ingermanland.

Alla officerare inkallades. 1700 i dec. utnämndes Schulman till kapten vid Viborgs Dubblerings bataljon. 1702 utfärdade defensionskommisionen i Stockholm en befallning, att gränsocknarnas allmoges skulle övas i vapnets bruk för att vid behov kunna utkallas till landsändans försvar. Till chef för "nostofolket" i Vederlaks sn. utsågs kapten Schulman, - så som det säges i "Virolahden Historia", - "eläkkeelle vetäytynyt soturi, tuittupäinen kapteeni Skulman Järvenpään kylästä". Schulman försummar ej att på tingen ständigt påminna allmo-

gen om dess skyldighet, att vid kallelse vara redo att gå man ur huset. Endast en man får stanna hemma. 1704 ser vi, att "nostofolket" kallats till Kuorsalo i Veckelaks, ett ställe där landsvägen går helt nära kusten emedan fientliga ryttarpatruller syntes röra sig på isen.

1703 går sedan Ingermanland förlorat, 1704 både Dorpat och Narva. 1706 på hösten komma rysarna att belägra Viborg och "nostofolket" samman slås med Viborgs garnison. Schulman deltar med beröm i försvaret varom flere bevarade skildringar vittna. Fienden tvingas denna gång avbryta belägringen och draga sig tillbaka varigenom staden för några år framåt befrias från fienden. (Se närmare Sl. Krön.)

Om Schulman deltog i general Lybeckers kända tåg över Neva ström 1708 innåt Ingermanland vet vi ej. Expeditionen slutade snöpligt i det att armén måste sjövägen räddas tillbaka till Finland. Samma år härjar Apraxins flottor strandområdena vid finska kusten, bl.a. Koivisto, Vederlaks sockens östra delar och Borgå.

Efter Pultava nederlaget 1709 flyttades krigshändelserna åter norrut. Först erövrades Riga och i mars 1710 begynte fienden belägra Viborg som i juni kapitulerade.

Hur länge Schulmans familj vågar bo kvar på Järvenkylä säteri vet vi ej. Troligen flyktade de längre inåt landet. Jully Ramsay har funnit en av Hr. Claus Dufva utfärdad attest "att framlidne majoren Hinrich Schulmans änka Anna Dorothea Elers aflidit i denna sn. Ummeljoki by sommaren 1711, begr. hösten Dunica 17 past trinit i Elimä kyrka". (Attesten som troligen utfärdats av prästen, stämmer ej i alla avseende. Om maken, Hinrich Johan Schulman avlidit först 1713, så som senare kommer att framgå, kunde Anna Dorothea ej kallas änka 1711. Men attesten kan ju vara skriven

långt senare, kanske t.o.m. efter mannens död. (Närmare efterforskningar i Elimä k.b. kan ej verkställas då kyrkoböckerna förstörts från tiden för stora ofräden.)

Schulman var ej i Viborg vid stadens kapitulation 1710 och delade därigenom ej garnisonsens öde att falla i krigsfångenskap. Armén drog sig inåt landet därifrån försvaret fortsatte. Den 14 april 1711 befordrades Schulman till major "vid en bataljon som af de behållna hemmanen i Viborgslän sammandrages". (Hist. handl. rörande Carl XII:s regering i Sv.R.A.). Denna hans befordran är underskriven "Hufvudkvarteret på Sarflax d. 14 april 1711 av greve Carl Nieroth, dåvarande överbefälhavaren. (Utrycket "de behållna hemmanen i Viborgslän .. betyder de rytthemman som ännu befann sig inom riket och kunde fullfölja sin rustnings-skyldighet.)

Bevakningen av södra Snovolaks sköttes av Viborgs kavalleri. Armén kunde dock ej i längden förhindra fientliga härjningar. Efter Viborgs fall syntes fientliga rytthand ända framme vid Järvenkylä, där en gård uppges ha uppbränts. (Var det måhända Schulmans?).

I verket "Karl XII:s officerare" av Lewenhaupt uppges, att major Hinrich Johan Schulman avled den 21 jan. 1713, under vilka omständigheter uppges tyvärr ej. Troligen stupade han i de fortsatta striderna.

Vid Nystad freden 1721 kom gränsen att gå genom Vederlaks sn., men det ser ut som Järvenkylä gård skulle ha blivit just på svenska sidan om gränsen. (Den man som utsågs att representera Sverige i dessa, säkert rikets alla tiders svåraste fredsunderhandlingar, var greve Johan Lillienstedt eller sonen från Mouhijärvi prästgård Johan Paulinus. Han ansågs vara rikets skarpaste hjärna. Alltför litet är han ihågkommen här i landet.)

I det ofta nämnda verket "Virolahden Historia" har författaren Yrjö Kaukiainen nog misstagit sig, då han (på sid. 417) berättar om ståndspersoner som efter freden återvänder till sina ägdomar. Han säger: "Isonvihan jälkeen palasivat vielä paikkakunnalle . . . Skulmanin leski sekä Halfbjörnit Mutta ei Järvenkylä kukaan 1/3 veron kartano - pitäjän suurin tila - pysynyt kauan Skulmanin lesken ja hänen uuden miehensä majuri Baggen hallussa: jo vuonna 1725 sen omistajaksi on merkitty kauppias Jakob Johanne Tesche. . . . 1729 tila siirtyi talonpoikaiseen omistukseen."

Man kan nog lita på den av Jolly Ramsay funna attesten över Anna Dorothea Eilers död sommaren 1711. Likaså måste man tro på major Hinrich Schulmans av Lejonhufvud uppgivna dödsår 1713.

Ven är då Catharina Juliana Schulman, gift med majoren Ernst Gustaf Bagge? (Major Bagge ägde Hyönälä i Pusula sn. och är begravnen i Pusula kyrka 1733.) Hon var kusin till kapten Otto Schulman d.y. (Tab.11), den andra innehavaren av Järvenkylä förläningen. Hennes fader Mannrichtern Heinrich Schulman (Tab.36) var broder till kornett Otto Schulman d.ä. som 1649 tilldelades förläningen.

(Det är ju bekant, att arvsrätten förr räknades gälla nästan hur långt som helst - en orsak till att man prosessade så mycket om arv förr.)

Man kan dock ställa sig frågan - varför kom icke sonen Otto Christoffer Schulman efter fredsslutet tillbaka till Järvenkylä? Han var ju dock den rätte arvingen.

Efter förordningen, att säterierna ej mera skall ha samma namn som byn, är det klart, att Järvenkylä gård ej mera förekommer under detta namn. Man kan förmoda, att gården blev

uppbänd under kriget. Förläningsrättigheten indrogs i stora reduktionen under Karl XI:s tid. Familjen Bagge kunde synbarligen ej heller hålla egendomen mer än ett par år.

Gen.XIII. Ännu återstår att säga några ord om den följande generationen, (Tab.13 i Sl.Kr.), de båda sönerna till Makarna Hinrich Johan och Anna Dorothea Schulman, som troligen var födda på Järvenpää säteri: Otto Christoffer, f. 1698 och Carl Fredrik, f. 1702.

De voro endast gossar på 15 o. 11 år då de blevo föräldralösa. Brodern Carl Fredrik hade dessutom oturen att på en resa i Sysmä sn. vid 12 års ålder 1714 bliva bortsnappad av kosacker och bortförd till Ryssland. Han hördes aldrig vidare av. Mycket ensam måste brodern Otto Christoffer ha känt sig utan föräldrar, syskon eller andra närmaste anförvanter. Den nya riksgränsen efter Nystad freden skilde dessutom rikshälfterna åt, Finland från de övriga Östersjöprovinserna. Därigenom förlorade den finska grenen helt kontakten med eventuella överlevande avlägsnare anförvanter i Baltikum.

Men det adliga namnet och sigillet bilda ett hållbart släktbevis. Utom den nyss omnämnda fru Catharina Juliana Bagge född Schulman, som vi just hörde, var det några avlägsnare släktingar som levat här i landet före kriget som faktiskt återkommo hit. Så t.ex. en dotter till den tidigare nämnda majoren Berndt Gustaf Schulman (Tab. 64) till Sorola i Kangasala, - näml. dottern Helena Magdalena Schulman gifte sig under krigsfångenskapen i Solikamsk med löjtnanten vid Nylands Fögedubblingsinfant. Isak Bock. Med dessa makar, som sedermera bodde på Kartano rusthåll i Tyrvääntö, - grannsocken till Hauho - hade Otto Christoffer Schulman bevisligen kontakt och var han t.o.m. förmyndare för deras ömyndiga dotter

Anna Christina Bock. Helena Magdalena Bock och Otto Christoffer Schulman var syslingar. Sålunda avbröts kontakten ej helt med det förflutna.

Den tid vi har försökt skildra är ej så långt avlägsen, men kriget och därpå följande mångårig ockupation av främmande soldatesk i landet har gjort, att dokumentära bevis förstörts: kyrkoböcker, domböcker, sockenstämmoprotokoll och privata brevsamlingar ha gått upp i rök.

Vi ha dock fått en, om och flyktig inblick i vår släkts första hårda liv vid inflyttningen hit till Finland. Sett höll de fast vid torvan och med livet som insats deltog de i fosterlandets försvar då landets ödestimma slog. Här gällde det såväl Finland som alla Östersjöprovinserna. Den enskilde medborgarens väl offras hänsynslöst vid konflikter rikena emellan.

Vi ha dock fått svar på några frågor: Vår släkts östfinska epok begynte 1649 med kornetten Otto Schullman d.ä.

Släktgodset hette Järvenkylä gård (kanske Järvenkylä hovi ?) och var ett säteri som låg i Vederlaks (Virolahti) sn. av Viborgs län.

Det finns bevis för, att 4 generationer varit där bosatta.

Vi ha också sett hur gården gick förlorad för släkten: förlänningen indrogs under stora re-

14 .
duktionen och gården troligen uppbrändes under kriget.

Att vår släkt överhuvudtaget överlevde här i Finland är snarare ett under.